

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: N. I., st. příslušnost: Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2023, č. j. X, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Spornými otázkami v posuzované věci bylo, jestli žalovaná přezkoumatelným způsobem odůvodnila a zákonným způsobem posoudila délku neoprávněného pobytu žalobce v schengenském prostoru, Moldavskou republiku jako bezpečnou zemi původu žalobce, zda rozhodnutí o vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jestli vadou řízení bylo, že rozhodnutí o vyhoštění bylo vydáno v den pobytové kontroly.
2. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 4. 2023, č. j. X, který žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného

rozhodnutí (dále jen „ZPC“). Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, činila šest měsíců.

3. **Žalobce v žalobě** namítal nezákonnost všech výroků napadeného rozhodnutí. Správní orgány porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) a nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Správní orgány si neopatřily dostatečné podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Není pravda, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) bez platného pobytového oprávnění. Není pravdou, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru byl dne 5. 1. 2023. Žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na základě geometrického cestovního pasu Moldavska č. X a mohl zde pobývat 90 dnů po dobu následujících 180 dnů. Nebylo řádně prokázáno, že by žalobce dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru překročil. Správní orgány neprokázaly, že by žalobce pobýval na území schengenského prostoru nepřetržitě ode dne 5. 1. 2023 do doby pobytové kontroly, tj. do 26. 4. 2023. Žalobce se nacházel v době pobytové kontroly 26. 4. 2023 na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které mu plyne z moldavského biometrického cestovního pasu, protože nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu. Žalobce na území ČR zůstal z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, protože nemohl vycestovat z území schengenského prostoru. Správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a správní orgány měly překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a ZPC. Správní orgán I. stupně neměl dostatek času na posouzení všech aspektů správního řízení, protože vydal rozhodnutí o správním vyhoštění v den pobytové kontroly. Žalobce namítal, že zde nebyly zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.
4. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalované o možnosti vycestovat do země původu. V Moldavsku je katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj. Moldavsko je ohrožené vojenskou invazí Ruské federace na Ukrajinu. Žalobce poukázal na situaci v Podněstří, kde je situace podobná jako na Ukrajině a dá se očekávat další zhoršení bezpečnostní situace. V proruském Podněstří došlo během přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu na střelbu z granátometů a série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří. Žalobce se v případě návratu do Moldavska obává o svůj život.
5. Závěrem žalobce shrnul, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, neopatřily si dostatečné podklady rozhodnutí a porušily § 2 odst. 1 správního řádu (zásadu zákonnosti), § 2 odst. 3 správního řádu (nešetřily oprávněné zájmy žalobce jako osoby, které se činnost žalované dotýká) a § 2 odst. 4 správního řádu, protože žalovaná nedbala, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
6. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalované nebylo možné od uložení správního vyhoštění upustit a správní vyhoštění bylo přiměřené opatření. Délka uložení správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Je v zájmu každého státu, aby na jeho území setrvali pouze cizinci, kteří dodržují účinné právní normy. Tím, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, aniž

by k tomu měl závažné důvody, nerespektoval příslušné právní předpisy upravující pobyt cizinců na území.

7. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. **Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o vyhoštění** popsal, že při pobytové kontrole žalobce předložil platný cestovní doklad Moldavska s biometrickými prvky. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce vstoupil na území smluvních států 5. 1. 2023 přes maďarský přechod Artánd, přičemž dle jeho vyjádření vstoupil dne 21. 4. 2023 do ČR. Tím využil oprávnění, které mu vyplývalo z nařízení ES č. 2018/1806, podle kterého může na území členských států EU pobývat po dobu 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Toto oprávnění žalobci uplynulo dne 4. 4. 2023 a ode dne 5. 4. 2023 tak na území členských států schengenského prostoru pobýval nad rámec tohoto oprávnění, a to po dobu 22 dnů, z toho na území ČR žalobce pobýval neoprávněně ode dne 21. 4. 2023 do 26. 4. 2023.
9. Žalobce při výslechu za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka uvedl, že bydlí ve městě Zorile v oblasti Orhei. Na uvedené adrese bydlí s manželkou a dvěma dcerami v rodinném domě. Žalobce hranici EU překročil dne 5. 1. 2023 přes hraniční přechod Ártand v Maďarsku. Žalobce přijel sám autobusem a téhož dne dorazil do Říma, kde si přivydělával drobnou výpomocí na různých stavbách. Žalobce se dne 21. 4. 2023 rozhodl, že pojedje zpět do Moldavska, cestoval přes ČR, kde se zastavil u kamarádů. Ti mu sdělili, že se dá z ČR dostat za pomoci soukromých mikrobusem do Moldavska, ale všechny termíny byly momentálně plné a nejbližší volný termín byl 28. 4. 2023, kdy žalobce chtěl odjet. Žalobce do ČR přijel 21. 4. 2023 a bydlel u kamarádů v Přerově. Přesnou adresu nezná, ale poblíž se nacházel Albert. Žalobce se chtěl dne 26. 4. 2023 jít zeptat na práci na stavbu, která se nachází poblíž místa, kde ho policie kontrolovala. Momentálně nikde nepracuje. K dotazům správního orgánu I. stupně žalobce odpověděl, že si byl vědom toho, že na území EU pobývá neoprávněně. Na dotaz, proč si nepohlídal, kdy musí opustit území schengenského prostoru, žalobce uvedl, že čekal v Itálii na výplatu, kterou ihned poslal rodině do Moldavska, protože na ni čekali. Na dotaz, jestli se obává nějakého postihu v případě návratu do Moldavska anebo je mu známa nějaká jiná překážka nebo důvody, které by mu bránily ve vycestování a návratu do vlasti, žalobce uvedl, že o ničem neví. Není s ním v Moldavsku vedeno žádné trestní řízení a nemá tam žádné problémy se státními orgány. V případě návratu domů mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení ani žádný jiný trest. Žalobce nežádal o azyl v ČR ani v žádné jiné zemi. Jeho zdravotní stav je dobrý. Návykové látky neužívá. Společnou domácnost s občanem ČR nebo EU nesdílí. Na území ČR nebo schengenského prostoru nežije osoba, vůči které by jeho případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života. Rovněž na území EU nebo schengenského prostoru nežije osoba, která je zcela nebo částečně odkázána na jeho péči. Žalobce dodal, že má v Moldavsku rodinný dům a má se kam vrátit. K ČR nebo jinému státu EU nemá žádné vazby (společenské, kulturní atd.), závazky, pohledávky a nevlastní zde majetek. V případě udělení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Bude pobývat u kamarádů v Přerově, jejichž adresu nezná. Žalobce sdělil telefonický kontakt na jeho osobu na moldavské telefonní číslo.

10. Správní orgán I. stupně kontrolou cestovního pasu zjistil, že na straně 5 je vyznačeno maďarské přechodové razítko hraničního přechodu Ártand s datem vstupu 5. 1. 2023. Žalobce dle svého vyjádření vstoupil na území ČR 21. 4. 2023 a setrval zde do 26. 4. 2023, kdy proběhla pobytová kontrola. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC. Správní orgán I. stupně zjistil, že výkon správního vyhoštění je alespoň potenciálně možný a neshledal žádné důvody, pro které by správní vyhoštění nepřipadalo v úvahu. Žalobce sám sdělil, že mu nic nepřekáží v jeho vycestování z ČR. Namísto bylo rozhodnout o správním vyhoštění jakožto správním opatření, které eliminuje riziko nelegální migrace. Pokud jde o přiměřenost dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého nebo rodinného života žalobce v rozsahu podle § 174a ZPC, z vyjádření žalobce plyne, že nemá zdravotní problémy, nejedná se o osobu nadměrného věku co do možnosti vnímat a snášet důsledky správního vyhoštění a pobyt žalobce nebyl natolik dlouhodobý, aby si vybudoval nějaké hlubší sociální, kulturní či jiné vazby na území. Správní orgán I. stupně odkázal na výsledky žalobce, podle kterého nemá na území ČR ani v jiné zemi EU žádné rodinné příslušníky, příbuzné nebo kamarády a rovněž si zde nevytvořil žádné užší vazby.
11. Správní orgán I. stupně neshledal u žalobce důvody znemožňující jeho vycestování do Moldavska, nehrozí mu tam skutečné nebezpečí ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na žalobce se tedy ve smyslu § 120a ZPC nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 ZPC a jeho vycestování je možné. Žalobce pochází z obce Zorile v oblasti Orhei v Moldavsku, tedy bezpečné části území bezpečné země původu, která je uvedena ve vyhlášce č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb. (dále jen „prováděcí vyhláška“). Žalobce současně neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl v zemi původu být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 ZPC.
12. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce šesti měsíců, je na dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Správní orgán I. stupně ji stanovil s ohledem na relativně krátkou dobu, po kterou porušení zákonů na území ČR trvalo, vzhledem ke spolupráci žalobce se správním orgánem I. stupně během správního řízení a vzhledem k tomu, že uvedl, že dobrovolně vycestuje domů, a k tomu, že se dopustil neoprávněného jednání na území ČR poprvé. Stanovená doba v trvání šesti měsíců má mít především preventivní charakter a má být dostatečným ponaučením, aby se napříště žalobce obdobného protiprávního jednání vyvaroval. Zájem státu je v tomto případě dodržování veřejného pořádku.
13. **Žalovaná v rozhodnutí o odvolání** doplnila nad rámec úvah správního orgánu I. stupně, že z čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, je držitel biometrického pasu osvobozen od vízové povinnosti pro vstup a pobyt na území členských států schengenského prostoru, jehož celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Žalobce dne 4. 4. 2023, kdy mu devadesátidenní lhůta uplynula, nevycestoval z území schengenského prostoru a nadále zde pobýval, aniž by k tomu byl dle výše uvedeného nařízení oprávněn. Žalobce ode dne 5. 4. 2023 do dne 26. 4. 2023 (pobytová kontrola) 22 dní pobýval na území schengenského prostoru neoprávněně. Žalobce nebyl dne 21. 4. 2023 již oprávněn ke vstupu na území ČR.

Žalobce pobýval na území schengenského prostoru bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to zcela vědomě, a proto žalovaná shledala uložení zákazu vstupu na území EU v délce šesti měsíců jako zcela legitimní a korespondující s jeho účelem. Neoprávněný pobyt žalobce byl odhalen správním orgánem I. stupně. Z toho plyne, že žalobce neměl snahu svůj vědomý nelegální pobyt řešit. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené, neboť ze strany žalobce šlo o vědomé porušení právní povinnosti. Současně bylo dostatečně prokázáno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 ZPC. Žalobce měl možnost ve správním řízení využít veškerých práv, která mu správní řád přiznává. Odvolací námitka žalobce, že se v době pobytové kontroly nacházel na území ČR legálně, nemůže obstát. Žalobci bylo prokázáno, že před pobytovou kontrolou uplynula doba 90 dnů oprávněného pobytu na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu. Žalobce tuto dobu vědomě překročil o 22 dní, což potvrdil při pobytové kontrole. Vycestování žalobce nebylo a není ničím omezeno.

14. Žalovaná se ztotožnila s argumenty správního orgánu I. stupně k přiměřenosti správního vyhoštění jako zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce byl při výslechu dotázán na veškeré možné vazby k ČR a domovskému státu, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce měl možnost i nad rámec otázek správního orgánu I. stupně vyjádřit a uvést veškeré skutečnosti, které považoval za významné při posouzení uložení správního vyhoštění. Žalobce v odvolání neuplatnil žádnou konkrétní okolnost, skutečnost či tvrzení, které by mohly znamenat nepřiměřenost zásahu rozhodnutím o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života. Maximální doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, činí podle § 119 odst. 1 písm. b) ZPC pět let. Doba šesti měsíců se pohybuje v dolní polovině zákonem stanovené doby. Žalobce pobýval na území schengenských států vědomě neoprávněně 22 dní a na území ČR vědomě přicestoval v době, když vyčerpal výše uvedených 90 dní pobytu a jen díky správnímu orgánu I. stupně byl odhalen jeho nelegální pobyt na území.
15. Žalobce v námitce o porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu neuvedl žádné skutkové okolnosti. Žalovaná se proto k této odvolací námitce nemůže blíže vyjádřit, porušení těchto předpisů nezjistila a námitku neshledala jako důvodnou.
16. K námitce o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění již v den pobytové kontroly žalovaná odkázala na § 169t odst. 11 větu první ZPC, podle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění policie vydá ve lhůtě do sedmi dnů ode dne zahájení řízení. Vzhledem k zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení správní orgány vyřizují věci bez zbytečných průtahů a úkony činí v zákonem stanovených lhůtách nebo ve lhůtách přiměřených. Žalovaná nezjistila, že by správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se správním řádem a ZPC a že by nerespektoval namítaná ustanovení správního řádu. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit, byl zjištěn dostatečně skutkový stav a rozhodnutí nepostrádá náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu. Provedené dokazování odpovídalo charakteru a obsahu tvrzení, která žalobce správnímu orgánu I. stupně předestřel v rámci prvostupňového řízení. Žalobce neuvedl žádné konkrétní informace, které by měly správní orgány zkoumat a neuvedl, co bylo v rozporu se zákonem při rozhodnutí o správním vyhoštění v jeden den. Žalobce ani v odvolání neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch a které by měl správní orgán hodnotit a posoudit.
17. K námitce nemožnosti vrátit se do Moldavska žalovaná připomněla, že ČR považuje podle prováděcí vyhlášky Moldavsko s výjimkou Podněstří za tzv. bezpečnou zemi původu.

Sám žalobce v protokolu o výsledku dne 26. 4. 2023 uvedl, že mu nejsou známy žádné překážky, které by mu bránily v návratu do Moldavska a nebude tam ničím ohrožen. Jeho aktuální tvrzení v odvolání je v příkrém rozporu s jeho předchozími tvrzeními. Žalobce ani v odvolání netvrdí žádné konkrétní okolnosti k jeho osobě, které by mu bránily ve vycestování. Jedná se o tvrzení právního zástupce o situaci v Moldavsku, kterou uplatňuje ve všech skutkově podobných případech, které žalovaná zná ze své úřední činnosti. Žalovaná neshledala, že by případné vycestování žalobce do země jeho původu znamenalo rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce ve správním řízení uvedl, že na území ČR se nenachází žádní přímí členové jeho rodiny, ani zde nesdílí společnou domácnost s občanem EU. V případě vycestování do Moldavska mu nebrání žádné překážky, ani tam nebude ničím ohrožen. Žalobce ve správním řízení neuvedl a žalovaná nenalezla žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Žalobce navíc disponuje platným cestovním dokladem a není proto důvod, proč by měl mít se státními orgány při návratu jakékoliv potíže. Vzhledem k současnému válečnému konfliktu na Ukrajině, která má převážnou část hranice s Moldavskem, lze v případě, že u žalobce vzniknou důvody znemožňující jeho vycestování, uplatnit postup podle § 120a odst. 2 ZPC a na jeho žádost vydat nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu (§ 101 správního řádu).

18. Správní orgány posoudily společenskou škodlivost jednání žalobce, pohnutky a míru jeho zavinění a shledaly uložené správní vyhoštění jako opatření, které odpovídá zájmu sledovanému ZPC. V řízení bylo zjištěno, že nejsou dány liberační důvody definované § 119a odst. 2 ZPC a spis obsahoval dostatek podkladů pro rozhodnutí. Žalovaná shledala rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako zákonné, v souladu s veřejným zájmem a odpovídající okolnostem daného případu.
19. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
20. Nedůvodné jsou námitky **nepřezkoumatelnosti a nesprávného posouzení bezpečnosti země původu** a délky, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU.
21. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může podle judikatury plynout též z toho, že se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71]. Neznaменá to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímou vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2019. s. 618).
22. Soud shledal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované jakožto jeden celek přezkoumatelné. Rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu, tj. důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů,

a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

23. Ve vztahu k otázce, zda je Moldavská republika s výjimkou Podněstří bezpečnou zemí původu, se správní orgány vyjádřily. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce bydlí v Orhei, tedy bezpečné oblasti Moldavska a současně žalobce sám žádné překážky vycestování neuvedl a žádné nevyšly v řízení najevo. Žalovaná doplnila, že advokát žalobce námitky o nemožnosti návratu do Moldavska uvedl až v odvolání a jeho tvrzení jsou v rozporu s tvrzeními při výslechu. Navíc tvrzení jsou obecná, bez vazby na případ žalobce a žalovaná je z úřední činnosti známo, že advokát je uplatňuje i v jiných skutkově obdobných případech.
24. Soud zjistil ze správního spisu, že žalobce dne 26. 4. 2023 při výslechu k překážkám vycestování uvedl k dotazům správního orgánu I. stupně, že bydlí v oblasti Orhei s manželkou a dvěma dcerami v rodinném domě. Žalobce k dotazům správního orgánu I. stupně odpověděl, že nikde o mezinárodní ochranu (azyl) nežádal; do Moldavska vycestuje dobrovolně; má se v Moldavsku kam vrátit; ve vycestování do Moldavska mu nebrání žádné překážky, nebylo s ním vedeno trestní řízení, nemá problémy se státními orgány ani se soukromými osobami; při návratu do vlasti mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. Žalobce na závěr vysvětlil, že rozumí tomu, že porušil zákon a že je mu to líto. Proti znění protokolu žalobce nic nenamítal a po celou dobu jednání byl přítomen tlumočnický do ruského jazyka. Žalobce podepsal, že tlumočení rozuměl a nemá k němu žádné výhrady. K dokazování se nevyjádřil.
25. Soud dospěl ke shodným skutkovým a právním závěrům jako správní orgán I. stupně a žalovaná. Správní orgány v posuzovaném případě nebyly povinny vyžádat si ve správním řízení závazné stanovisko o bezpečnosti země původu žalobce, protože jim to v daném případě § 120a ZPC neukládá.
26. Podle § 120a odst. 1 písm. b) ZPC „policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179“. Obě podmínky byly v posuzovaném případě splněny.
27. Žalobce uvedl obecně až v odvolání a žalobě, že Moldavsko není bezpečná země původu, ale netvrdil nic konkrétního ve vztahu ke své osobě a svému bydlišti. Moldavská republika je uvedena v seznamu bezpečných zemí v § 2 bod 15 prováděcí vyhlášky, s výjimkou Podněstří. Žalobce pochází z oblasti (okresu) Orhei, tedy mimo Podněstří. Ani soudu nejsou známy obecně známé skutečnosti, judikatura či jiné skutečnosti, ze kterých by se podávalo, že Moldavská republika není bezpečnou zemí původu (s výjimkou Podněstří).
28. Ke shodným závěrům v případě Moldavské republiky v obdobných věcech dospěly i jiné soudy, např. NSS v rozsudku ze dne 27. 6. 2023, č. j. 4 Azs 161/2023-23 a ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30 (v obou případech žalobce zastupoval stejný advokát jako v posuzované věci), v říjnu 2022 Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 4 A 43/2022-18, bod 22, v září Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 34 A 43/2022-16, bod 22, nebo v červenci 2022 Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 20 A 29/2022-20, bod 17 nebo zdejší soud v listopadu 2022 ve věci sp. zn. 72 A 37/2022.

29. Neopodstatněná je námitka, že **správní orgán I. stupně v rozporu se zákonem stanovil dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU**. Tato doba může činit podle § 119 odst. 1 písm. b) ZPC nejvýše 5 let. Správní orgán má v tomto rozmezí možnost správního uvážení.
30. V souladu s § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že **správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení** nebo jej zneužil. Jinými slovy, **správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli**. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené.
31. Mezi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení o době šesti měsíců použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.
32. Ostatně žalobce neuvedl, v čem mělo spočívat překročení či zneužití správního uvážení. Ve srovnání s jinými obdobnými případy (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 16/2021-31, kde šlo o dva roky a první překročení doby povoleného pobytu o šest měsíců, nebo rozsudek téhož soudu č. j. 16 A 7/2021-17, kde šlo o dva roky, rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 42 A 3/2021-19 s vyhoštěním na dva roky, či rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 32 A 7/2021-56 s délkou vyhoštění na dva roky po pouhém jednom dni neoprávněného pobytu).
33. Soud nepřisvědčil námitce **nezákonného zásahu do soukromého a rodinného života** žalobce. Podle § 174a odst. 1 ZPC při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona **správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště**. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
34. Podle vlastního vyjádření žalobce vede soukromý a rodinný život v Moldavsku, kde má zázemí a kde žijí jeho manželka a dvě dcery v rodinném domě. Žalobce před vyhoštěním pracoval v Itálii, odkud jim posílal peníze, na které čekali. Žalobce výslovně při výslechu potvrdil, že v EU nesdílí s nikým společnou domácnost a že v EU nežije žádná osoba, vůči které by bylo vyhoštění žalobce nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. V EU není žádná osoba, která by byla odkázána na péči žalobce. Žalobce nemá vůči žádné osobě v EU vyživovací povinnost, nemá v EU žádné vazby, majetek ani pohledávky. Ostatně, žalobce ani nic konkrétního k této námitce neuvedl ve správním ani soudním řízení. Proto nebylo namístě zabývat se podrobněji aplikací čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturou NSS, a proto také nebylo na místě vydat rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území podle § 50a ZPC.

35. **Vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně v den pobytové kontroly** neshledal soud jako vadu řízení. Správnímu orgánu I. stupně nic nebránilo v tom, aby rozhodnutí vydal v den pobytové kontroly, protože zjistil skutkový stav v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu, tedy tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ostatně, žalobce neupřesnil, v čem měla spočívat žalobcová újma nebo nezákonnost při postupech správního orgánu I. stupně. Žalobci se před výsledkem dostalo náležitého poučení. Žalobce měl při výsledku možnost vyjádřit se k věci a ke všem zjištěným skutečnostem. Výslech proběhl za přítomnosti tlumočníka ruského jazyka. Žalobce protokol o výsledku podepsal, nežádal opravy a změny nebo doplnění. Žalobce vypovídal jak spontánně, tak na dotazy správního orgánu I. stupně. Žalobce na závěr potvrdil, že věci porozuměl. Poté se seznámil s podklady rozhodnutí a jejich doplnění nežádal a žádné další vyjádření neposkytl. Rozhodnutí o vyhoštění mu tlumočník přetlumočil. Pobytová kontrola proběhla v 8.55 h a výslech proběhl mezi 13.00 a 13.45 h. Z průběhu správního řízení ani z obsahu odvolání a žaloby se nepodává nic, z čeho by bylo možné dovodit nezákonný postup správních orgánů. Vydání o správním vyhoštění nebylo předčasné. Zákon nechrání účastníky řízení před rychlým vydáním rozhodnutí. Naopak, zákon chrání účastníky řízení před nečinností správních orgánů. Správní řízení v prvním stupni v délce jednoho dne spadá do obvyklé praxe, jak se podává z rozsudků ve správním soudnictví (např. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 116/2019-22, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 17/2021-21 a další).
36. K obecným námitkám (zejména porušení zásad činnosti správních orgánů podle § 2 správního řádu) soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky NSS č. j. 8 As 13/2007-100, č. j. 3 Azs 18/2004-37 nebo č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 54/2013-128). Na obecné námitky mohou soudy odpovědět toliko obecně. Soud porušení namítaných zásad nezjistil, jak vyplývá z výše uvedeného konkrétního odůvodnění.
37. Správní orgán I. stupně neměl možnost zvažovat, jestli žalobci uloží správní vyhoštění anebo neuloží, ani neměl možnost žalobci správní vyhoštění „prominout“. NSS v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, shrnul, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“.
38. Neexistuje žádné subjektivní právo žalobce na pobyt v ČR nebo EU. Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Pokud žalobce neměl potřebné pobytové oprávnění, a přesto pobýval na území ČR a EU, je zcela v souladu se zákonem, že správní orgán I. stupně rozhodl o postupu dle příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců a vzal v úvahu konkrétní okolnosti případu, což se projevilo uložením zákazu pobytu na území ČR ve značně nižší výměře, než je horní hranice stanovená zákonem.
39. Žalobní námitky, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že správní orgány nesprávně posoudily bezpečnost země původu a zásah do soukromého a rodinného života žalobce, tedy že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, že nezákonné bylo vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce v den pobytové kontroly, a že správní orgány překročily meze

správního uvážení či ho zneužily, soud neshledal důvodné. Žalobce v námitkách nic konkrétního ve vztahu ke své osobě netvrdil, do zjištěného skutkového stavu nevnesl důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, ani neprokázal skutkový stav jinak, než ho zjistily správní orgány. Žalobce ani nevysvětlil, proč změnil svá tvrzení při výsledku oproti tvrzení v odvolání a žalobě.

40. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které ho podřadily a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. září 2023

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně